

FISKERIFÖRENINGEN I FINLAND. II.

FISKA,
MEN LÅT FISKEN FÖRÖKA SIG.

HELSINGFORS 1897.

HELSINGFORS CENTRALTRYCKERI.

FISKERIFÖRENINGEN I FINLAND. II.

FISKA,
MEN LÅT FISKEN FÖRÖKA SIG.

~~~~~

NÅGRA ALLVARLIGA ORD TILL FISKARENE OCH
FISKEVATTENS EGARENE I REPLIT
SKÄRGÅRD.

AF

H. R. A. SJÖBERG.

HELSINGFORS 1897
HELSINGFORS CENTRALTRYCKERI.

Då Gud skapade hela världen och alla de varelser, som lefva i densamma, — fiskarne i hafvet, fåglarne i luften och alla djur på marken, — så lofvade han människan, att hon skulle få herrska och råda öfver alla dessa djur. Hon fick således också rättighet att råda öfver fiskarne i hafvet. Men om ock Gud har gifvit åt människan en sådan makt, så har Han samtidigt begåfvat hvarje människa med ett godt förstånd, för att hon skall kunna rätt nyttja sin makt öfver de lägre skapade varelserna. Beklagligt nog vilja dock icke alla människor till sitt eget bästa använda det förnuft, som de så nådigt blifvit begåfvade med, utan visa sig tvärtöm i många fall handla mycket dåraktigare än de djur, öfver hvilka de äro satta att råda. — Jag skall nu här nedan visa eder, huru dåraktigt människorna på många ställen i vårt land och äfven här i denna skärgård handla emot fiskarne, hvilka vi ega rätt att använda till vårt lifsuppehälle.

Allt sedan människorna begynte befolka jorden och sprida sig öfver denna, har det också funnits folk, som från jordens sjöar och haf hemtat fisk till ett af sina viktigaste födoämnen. Sjöarna och hafven voro fordom öfverfyllda af allehanda fiskarter och många af dem äro det ännu i dag. Människorna behöfde blott med de allra enklaste redskap taga så mycket fisk, de ville och lysste, ty hafvens och sjöarnes rikedomar på fisk syntes aldrig vilja sina ut. — Sådant var äfven

förhållandet för många hundra år sedan uti vårt eget kära fosterland, där det finnes tusentals större och mindre insjöar, elfvar, åar och bäckar och där det finnes skärgårdar med många hundra fjärdar, vikar och sund. Uti alla de nämnda vattendragen fanns fordom en ganska stor rikedom på fisk. Uppför elfvarna och åarna gingo årligen ofantliga stim af silfverglänsande laxar för att uti de högre upp belägna forsarne få leka och där lägga sin rom. I insjöarna, likasom också i skärgårdarnas fjärdar och vikar gingo tätta stim af abborrar, gäddor, gösar, braxnar, lakar, sikar, mujkor och flerfaldiga andra fiskslag.

Jag kan försäkra eder, att våra förfäder den tiden lefde ganska bekymmerslösa. Att odla jorden brydde de sig ej det ringaste om och det behöfde de ju inte heller, då de endast från de öfverfyllda skogarne och sjöarne kunde hemta öfvernog af villebråd och fisk. Men skogarnes och sjöarnes rikedomar på djur och fiskar kunde icke vara i evighet, då man ej hade någon tanke på kommande tider och släkter. Folket förökades år efter år och allt mer blefvo sjöarne och skogarne beskattade och beröfvade sina rikedomar. Man gjorde likasom mångenstädes ännu i dag, man fiskade och jagade vid alla tider och tillfällen utan den ringaste tanke därpå, att det möjligen någon gång skulle taga slut. — Emellertid har det gått så olyckligt, att många af vårt lands insjöar äro alldeles tomma och utfiskade. Andra insjöar, äfvensom tjärdar och vikar uti skärgårdarne äro nu för tiden mer eller mindre fattiga på fisk, i jämförelse med hvad de fordom voro. Där hvarest det för icke fullt hundra, ja måhända endast några tiotal år sedan fanns så ymnigt och välsignelserikt med fisk, att fiskaren med säker förhopp-

ning på en snar fångst kunde sätta grytan på elden och vatten i denna att koka, innan han hastade till den närbelägna sjön för att fiska, där kan det nu hända att fiskaren i veckotal förgäfves bemödar sig att lyckas fånga så mycket som ett kok fisk. — Såsom jag i korthet beskrifvit fiskeriförhållandena inom hela landet, så utgör icke heller denna skärgård något undantag härifrån. Jag hoppas, att det icke finnes många bland eder, som ej af de gamle gång på gång hört berättas, hvilken stor välsignelse af fisk, som fordom funnits i de många fjärdar, sund och vikar, hvilka höra till vår skärgård, samt med huru mycket mindre besvär man fordom kunnat tillgodose sig fisken ifrån dessa. Många af de ännu lefvande gråhårsmännen hör man ofta med bedröfvelse jämföra fiskeförhållanden i deras tidigare år med nuvarande förhållanden. Därvid klaga de öfver hur svårt och mödosamt det nu för tiden är att fiska och hur litet man får isynnerhet af fjällfiskar emot hvad de voro vana vid att erhålla fordom. Då behöfde de ej nyttja ens hälften så dyrbara och välgjorda fiskbragder som nu, och kunde med dessa ändock erhålla mångdubbelt större fiskfångster. Aldrig behöfde man heller tråla och kämpa så ihärdigt som nu, för att få en något så när god fångst.

För att närmare belysa de gamles påstående i detta fall, vill jag nämna såsom ett exempel, hvad en gammal man berättade om ett stort och rikligt fiskafänge, som här i denna skärgård en gång för omkring 66 år tillbaka erhöles med isbråkning, hvilket fånge hos mången ännu lefver i klar hågkomst under namn af „det stora fiskafänget.“ — Man hade som vanligt sent en höst, då väderleken var gynnsam för isbråkning eller nätjas, såsom fiskesättet också kallas, slagit

sig tillhoppa, några båtlag med jullar. Efter att med sina fiskenät hafva stängt af en större vik här nordost på landet och sedan fiskarena hunnit bråka sig så nära land att de kunde börja „skära upp“ och taga in i båtarna den instängda fisken, så fingo de till sin stora glädje så ofantligt mycket fisk på detta enda ställe, att de aldrig förr sett och ej någonsin mera fingo se så mycket fisk på en gång. Det försäkras, att därifrån ficks minst 40 jullar fullastade med feta och praktiga fiskar. Man var tvungen att forsla hela denna väldiga fiskmassa från fiskestället med båtar, hästar och människor, som buro. — Detta hände, som sagdt, för omkring 66 år sedan. Hur mycket kan ni nu för tiden erhålla medelst detta fiskesätt? Jag tror att lyckan skall vara eder gynnsam, om ni nu en och annan gång kan få en enda hel jullast från ett ställe. *Så kunna förhållandena förändra sig.*

Ett par andra liknande exempel på fjällfiskens förminskning i edra vatten vill jag ännu framhålla. Ett af edra förnämsta idfisken eller idverken afkastade ännu för 50 å 60 år sedan omkring 30 tunnor årligen. För närvarande anses samma idfiske vara godt, när delegarne lyckats få lika många fjärdingar för år. Är icke skillnaden stor? — När man härstädes först begynte allmänare idka fiske med den så kallade enaren eller „slimpon“, som den numera mest kallas, så kunde hvarje deltagare i enarefisket under vårmånaderna, den tid, hvarunder ni mest använder detta fiskredskap, räkna sig en inkomst af 200 mark och det ehuru fisken under samma tid är ofantligt billig. Hur mycket kan hvarje slimpdragare nu för tiden förtjäna på lika lång tid? Jag är förvissad därom, att det ej uppgår till många tiotal mark. — I likhet med de gamles påståenden

om fjällfiskens stora förminskning i edra fiskevatten, så är det också intet tvifvel underkastadt, att ej fisken förminskas år efter år. Detta måste ju äfven hvar och en af eder själf erkänna, som har något förstånd, och som hälst något litet gifvit akt på det, som rör fisket i våra trakter. Många af eder fattar troligen till någon del orsaken, hvarför fisken förminskas, men eder saknas vilja och kraft att handla och göra efter hvad edert förstånd bjuder. Jag vill nu här nedan försöka visa eder att icke allenast edra förfäder, utan äfven ni sjelfva bära den hufvudsakligaste skulden till denna fiskförminskning. Detta sakernas nuvarande, beklagliga tillstånd har uppstått genom det högst förödande och förstörande sätt, hvarpå såväl ni som edra förfäder i alla tider idkat edert fiske, ett sätt, som är så dåraktigt och oförnuftigt, att det är obegripligt, huru människor begåfvade med sundt förstånd och med helst ringa eftertanke kunna handla så. — Hvilka fiskesätt kunna då betecknas såsom fördärfbringande för fiskets framtid och hvaruti kunna vi hafva skuld till fiskens förminskning? frågen I. Därtill svarar jag: *Alla de fiskesätt äro för fiskets framtid skadliga och förkastliga,*

a) *genom hvilka på en gång uppfångas större delen af det fiskslag, som finnes uti ett vatten eller*

b) *genom hvilka man ofredar fisken under det den håller på att förrätta sin lek, eller förstör och rubbar den fiskrom, som hunnit blifva lagd på fiskens lekplatser eller*

c) *genom hvilka man fångar smått fiskeyngel i mängd.*

Då det icke kan förnekas, att ni alla mer eller mindre bryter emot dessa trenne punkter och främst emot de tvenne sistnämnda, så måste ni ju också en-

hvar bära skulden till den allt fortgående fiskminskningen uti edra fiskevatten.

Bland de mest fördärliga fiskbragder, som här användas, må jag i främsta rummet nämna det här ofvan nämnda redskapet eller rättare förstörelsesredskapet, enaren eller slimpon — äfven kallad ringelnot och stötnot — äfvensom landnoten, hvilka nästan uteslutande användas vårtiden, då de flesta af de uti våra vatten lefvande fiskar leka. Af alla fiskredskap, som användas på lekplatserna, äro nämligen landnoten och enaren de mest skadliga. Enaren eller slimpon är till och med i detta fall vida skadligare än landnoten, ty under det man med den sistnämnda endast kan draga på vissa få ställen, där stränderna äro jämna, så att noten kan dragas i land, så kan man med den förstnämnda fiska snart sagdt hvar som helst ute på sjön, där botten annars är jämn. Enaren skrämmer dels fisken och stör leken mera än andra fiskredskap, dels förstör den nästan all den lagda rommen och det späda ynglet, rycker upp gråset eller växterna på sjöbotten, vid hvilka fisken fäster sin rom och förstör på det sättet lekplatserna, som fiskarna valt åt sig. Samma är också förhållandet med landnoten, ehuru den icke kan göra så stor skada som enaren.

Om vi sedan taga i betraktande, huru ihärdigt och oafslåtligt ni så att säga dag och natt med nyss omtalade redskap förföljer fisken under denna årstid, så måste man ju vara ett menlöst djur för att ej begripa de svåra följderna. — Strängt taget, så kunde de flesta af de redskap och de fiskesätt, som ni här bruka, betraktas såsom fiskförstörande, om de likväl icke i så hög grad inverka menligt och skadligt på

fiskens fortbestånd, som enaren och landnoten. Med de stora sikryssjorna fångas siken till stor myckenhet under dess lektid om hösten, och om våren erhålles uti nämnda ryssjor en kanske ännu större mängd annan fjällfisk, som ännu ej hunnit lägga sin rom. Uti de några strömmings-storryssjor, som för närvarande finnas i denna skärgård, drager man ju icke heller i betänkande att med vett och vilja fånga småsik samtidigt med strömmingen. De som emellertid handla så oförståndigt med afseende å sikfisket, kunna nog ännu därtill råga måttet på sitt oförstånd och undrande spörja, hvart storsiken flyttar, eftersom den blir allt mera sällsynt. — Äfven edra verkfisken kunna ju öfverhufvudtaget anses såsom bidragande till att förstöra fisket, när man tager i betraktande, att ni tager den mesta fisken ur dessa just den tid, då fiskarna vilja söka sig in uti fladorna, vikarna eller de mindre fjärdarne för att i ro och fred få lägga sin rom. När ni senare på sommaren tager fiskarna för utgång i dessa verkar, så är det mindre farligt, blott ni ej af egen nytta drifves att, såsom ibland plägar vara fallet, hafva verkryssjorna så tätt bundna, att ni uti dem kan taga icke allenast de större fiskarna, utan jämväl en massa små och odugliga fiskar, hvilka icke ens alltid duga till föda, ännu mindre betinga sig något penningevärde. Bland alla edra verkfisken äro idverkarna de för eder viktigaste eller snarare sagdt, hafva för eder varit de viktigaste, ty de hafva lemnat eder större inkomster än alla de öfriga tillsammans tagna. Men hur gestalta sig förhållandena härvidlag nu? Den tid är kanske ej så synnerligt långt aflägsen, då ni förgäfves skolen få vänta att idarne skola stiga upp och leka till sina gamla lekplatser. Denna tid blir icke så svår att ut-

räkna, när man jämför de fångster af ifrågavarande fiskslag, som nu erhållas, med dem, som erhöles för några tiotal år sedan. Dock, hur annorlunda hade det ej varit, om ni helst förstått att taga idarna för utgång, d. v. s. först sedan de ordentligt lagt sin rom.

Bland de uppräknade skadliga fiskesätten kan slutligen nämnas fiskeshagen, hvilken använd under våren måste anses skadlig, ty man kan äfven med denna i massa taga fisk, som ännu ej hunnit leka.

Jag skall nu återkomma till hvad jag ville hafva sagdt eder. — Knappast torde det finnas någon bland eder, som blifvit af naturen så dåligt begåfvad på förståndets vägnar att han, om han t. ex. egde en vacker och ståtlig boskapshjord, bestående af våra nyttigaste husdjur, hästar, kor och får, ginge och slaktade ned dem allesammans då djuren under sommaren hade det ypperligaste och härligaste bete på marken, och just då han af sin hjord väntade att få den bästa atkastning, och han gjorde detta för att blott för tillfället få en större penningesumma, genom att sälja köttet och hudarna; eller om han endast egde en enda ko, hvilken snart vore färdig att bära, och han ginge och slaktade denna för att sedan någon tid få lefva kräsligt af kons och den ännu ofödda kalfvens kött. Nej, någon så dum människa finnes antagligen icke, åtminstone ej här. Eller hvad skulle ni säga, om det finnes en jordbrukare, som ledsnade att gå och vänta till dess, att hans åkrar och ängar hunnit blifva färdiga, och toge lien och skäran i hand samt slog och skar allt jämnt och slätt, medan allt ännu var endast halfvuxet, och han gjorde detta blott för att få sälja den smula hö, han då finge för en ringa summa penningar och för att sedan stilla sina kreaturs hunger med den

gröna, halfvuxna halmen. Eller om det till äfventyrs finnes en hemmansegare, som förut huggit och sålt bort sin bästa grofva skog, efter någon tid högge bort äfven all den växande ungsbogen, så att hans barn skulle få frysa, sedan han brändt upp denna. Nej sannerligen jag tror att någon annan än en stor däre ville utföra allt detta. Hvad skulle ni slutligen säga om den människa, som företog sig att år ut och år in stryka omkring och förstöra alla fåglars bon och de ägg, som blifvit lagda uti dem, till dess att fåglarna såväl stora som små för alla tider lemnade dessa trakter eller också helt och hållet på så sätt blefve utrotade. Följderna häraf skulle framför allt visa sig på edra åkrar och ängar, där alla slags maskar och insekter, som tjänat småfågeln till föda, skulle i oräknelighet förökas och inom kort förstöra all eder gröda. Ehuru nog edra dåligt efterhållna barn af barnsligt oförstånd oftast göra sig skyldiga till slika oförnuftigheter, som att förstöra och plundra småfågeln bon, så är jag dock fullt öfvertygad därom, att ingen af eder äldre skulle vilja handla på samma sätt. Många fiskarter bygga sig oftast lika så omsorgsfullt gjorda bon som luftens fåglar samt vårda och sköta sin afkomma likaså ömt och troget som någonsin fåglarna göra det.

Alla de nu här uppräknade dårskaperna, som hvar för sig nog vore tillräcklig att bringa den rikaste man till fattigstafven, äro icke stort sämre än det högst okloka och dåraktiga sätt, hvarmed fisket ej allenast här, utan jämväl på många andra ställen inom landet bedrifves af dem, som idka fiske och som gå och vilja gälla för förnuftiga och klarsynta människor. Jag hoppas, att ni nu förstått min mening? Jag behöfver nu icke vidare framhålla för eder följderna af edert

förödande fiskesätt, om detta ännu någon tid får fortfara såsom tillförene. Men förutom detta måste jag, tänkande på mannen, som slaktade sin boskap för att på en gång erhålla en större vinst, visa eder att ni nära på handlar fullkomligt lika oklokt. Först och främst strätva många af eder att t. ex. om våren under fiskarnas lektid få samla åt sig så mycket ni blott kan få af både stor och små fisk för att sedan till ett rampris bortslumpa denna i närmaste stad, ehuru fisken då till följd af sin myckenhet och sin magerhet betingar sig det allra lägsta pris under hela året. Stundom händer det ju, att ni äro nödsakade att till hvad pris som helst göra eder af med fisken, som annars skulle skämmas bort. — Hur annorlunda vore det ej, om ni under den nyssnämnda årstiden använde edra med fisket försummade dagsverken på odlandet och bebrukandet af eder jord och läte i dess ställe fisken ostörd få föröka sig. Förvisso skulle eder förtjenst i detta fall blifva mångdubbelt större, det kunnen I vara öfvertygade om.

Flere omständigheter gifva vid handen, att nästan alla fiskslag hafva sina skildt utvalda lekplatser, dit de hvarje år återkomma på bestämda tider, ifall de blott förunnats att där få vara i fred. I närheten af lekplatserna uppehåller sig sedan såväl fiskynglet som de större fiskarna och de sistnämnda kunna då därstädes säkert fångas senare på sommaren. De hafva då det företrädet, att de äro fetare och mera i värde än om våren, hvarför fiskaren då för en mycket ringare fångst kan få en större betalning, än då fisken torgföres under lektiden. Om man därtill betänker, hvilken inkomst, som kan fås af det fiskyngel, som efter något års förlopp hunnit tillväxa af en enda fisk, hvilken fått lägga sin rom i fred, så måste ju medges, att den

som fiskar i lektiden, handlar lika oklokt, som den, hvilken i förtid afmejade sina åkrar och ängar och den som högg ned sin sista ungskog.

Jag går nu att allvarligen tala till eder några välvilliga ord i förhoppning om, att kunna förmå eder att mera än hittills betänka de svåra följderna af det fiskesätt, som ni härtilldags idkat, följder, hvilka måste blifva till en ovärderlig förlust både för eder själfva uti en snar framtid och framför allt för edra närmaste efterkommande. Tillika skola vi utfundera något möjligt sätt att utan någon stor förlust eller utgift kunna åstadkomma ett sakernas bättre skick här uti denna skärgård i hvad som rör fjällfisket. Detta skola vi göra på det ej edra barn och barnabarn skola behöfva förbanna sina fäder och fäders fäder för det desse uti sin egennytta och själfviskhet handlat så hårdt och orättvist emot dem, att de, seende blott på sin egen fördel, efterlemnade litet eller intet åt dem.

Föga torde jag behöfva påpeka för eder, att ni alla här lefva nästan uteslutande af den fisk, som ni vid alla årstider fångar från hafvet och fjärdarna här omkring. Så hafva också i alla tider edra förfäder gjort före eder och så komma antagligen edra efterkommande att göra, ifall någon fisk dåmera finnes att tillgå. Visserligen har jordbruket härstädes på de senaste tiderna ansenligt tilltagit, så att mången numera kunde hafva sin nödtorftiga bärgning ensamt af detta. Men det måste erkännas, att fattigdomen nog blefve en ständig gäst hos eder, därest ej tillgång på fisk uti edra fiskevatten finnes, ty den jord, som ni besitter, är icke den bästa; den kräfver ett tungt och mödosamt arbete och gifver eder en högst ringa lön för all denna

möda. Under sådana förhållanden är det ju en högst viktig sak, att fisket kan skänka eder en ganska god ersättning och bidra till att välståndet bibehålles. — Då jag ordar om fisket, så tänker jag likväl icke så mycket på strömmingsfisket, som utgör edert värdefullaste och viktigaste näringsfång. Hafvet, hvarifrån ni hemtar strömmingen, är ännu jämförelsevis rikt, ehuru det icke är sagdt, att äfven dess rikedomar på fisk skola vara beständigt, synnerligast som det är troligt, att alla småningom börja hängifva sig åt hafsfisket, såsnart de inre vattnen blifvit tomma på fisk. Det är således endast förhållandena rörande fjällfisket, jag nu, såsom redan blifvit sagdt, syftar på. En annan gång skall jag måhända blifva i tillfälle att klargöra för eder, huru ni genom hafsfisket skolen kunna bereda eder en betydligt större inkomst, än nu är fallet. Detta kunde i förbigående sagdt tillgå sålunda, att ni på ett tidsenligare och ändamålsenligare sätt än hittills bereden och insalten den fångade hafsfisken, strömmingen.

Såsom redan blifvit sagdt, så vore det en högst viktig och trängande sak, att ni kunde besluta eder för att gripa till sådana åtgärder, att fjällfisket icke allenast för framtiden skulle vidmakthållas, utan äfven komma att förbättras till såväl eder egen som edra efterkommandes nytta och fördel. Det förnämsta och verksammaste vilkoret för att lyckligt kunna uppnå detta mål vore nu först och främst, att ni hvar och en i eder stad, alla som här idka fiske, alla fiskevattnens-egare och alla, som ni tillåter fiska uti edra fiskevatten, att ni, säger jag, förenade eder såsom en man och enhälligt besluta att nu hädanefter *hvarken själf fiska eller tillåta andra att fiska med de här ofvan uppräknade, för fisket skadliga fiskredskapen under fiskens*

lektid. — Om ni nödvändigt vill idka något husbehovsfiske under ifrågavarande tid, så använd då åtminstone nät, krok och mindre ryssjor, men bind dem ej för tätta, på det att ni ej må i dessa bragder fånga små fiskar, som ännu icke hunnit föröka sig. Härvid torde ni invända, att det är föga lönt att fiska med glesa bragder, ty alla fiskar krypa igenom dem. Jag ber eder vänta blott några få år, så skola säkert småfiskarna vara stora nog att ej krypa genom maskorna.

Ett annat väsentligt vilkor för fiskets förbättring är ett sätt, som mången af eder säkerligen skall anse såsom något högst obehöfligt och till ingen nytta, men som ni hvar och en kanske allt för snart *måste* göra. Detta är att *odla fisk*.

Fiskodling har redan länge bedrifvits i stor skala i främmande länder och äfven i vårt land har under de sistförflutna åren fiskodlingsanstalter anlagts, hvarest man uti romklädningsapparater utkläcker fiskrommen och därefter någon tid vårdar ynglet. På detta sätt har man i många af vårt lands insjöar, hvilka blifvit fiskfattiga, årligen inplanterat en mängd, tusental fiskyngel både af inhemska och utländska fiskarter, mest dock af lax- och sikarter. — Men det finnes också ett annat mycket enkelt sätt att blott för hand odla fisk. Man kan göra detta, genom att uti sitt fiskevatten här och där nedsänka på särskildt sätt lagda risvasar af gran eller enris. I dessa risvasar går fisken mycket gärna och afstryker sin rom, som sedan utkläcker af solvärmen. Om man själf fiskar under lektiden och fångat några romstinna honfiskar t. ex. af abboren, så behöfver man blott sakta med handen urkrama rommen uti ett mindre kärl fyllt med litet vatten, samt sedan taga någon mjölkfisk och likaledes

urkrama några droppar mjölke ofvanpå rommen i kärlet, sedan en stund sakta omröra alltsammans i kärlet med handen, därefter bortskölja det mjölkblandade vattnet och hälla nytt friskt vatten på rommen samt slutligen föra hela kärlet med dess innehåll till en af risvasarne och uttömma det där. På så enkelt sätt kan rommen befruktas och komma till nytta. Till och med rommen af fiskar, som dödats, kan duga till befruktning, om de ej varit döda längre än c. 1 å 2 timmar. För öfrigt skulle det nyss sagda fordra en vidlyftigare beskrifning, men då detta skulle taga för stort utrymme i denna lilla skrift, så måste jag nöja mig med det redan sagda. Skulle någon emellertid hafva lust att försöka att på egen hand odla fisk, så vore nog hvarje medlem af Fiskeriföreningen i Finland tjenstvillig att nogare undervisa honom.

Jag sade här ofvan, att ni alla såsom en man måste förena eder och motarbeta fiskets försämring och fiskens förminskning. För att detta skall lämpligast kunna ske, så böra ni bilda en så kallad fiskeriförening, gemensam för hela skärgården, och sedan fordras det naturligtvis, att ni till punkt och pricka efterföljer de stadgar, som vid fiskeriföreningens bildande blifva öfverenskomna att skola gälla. En dylik fiskeriförening finnes redan i snart sagdt hvarje församling inom landet. Vid bildandet af en sådan förening, får en viktig omständighet ej uraktlåtas, om föreningen skall kunna hafva någon nytta med sig. Någon af dess paragrafer måste bestämma, att några tillsyningsmän i hvarje by skola väljas för att tillse det föreningens stadgar efterleivas, ty i annat fall gagnar eder icke fiskeriföreningen, hvilken vore det enda medlet för eder att endräktigt sträfva till samma

mål, d. v. s. att fisken uti edra vatten ej måtte förminskas och försvinna.

Hvem skall aflöna dessa tillsyningsmän och hvem vill åtaga sig detta embete, som säkert kommer att medföra många förargligheter? hör jag eder spörja. Jag vill svara eder: Om hvar och en af eder ville taga i betänkande alla de omständigheter, jag i denna lilla skrift framhållit för eder, så skall måhända ert förstånd säga eder, att nöden har ingen lag, och att den ringa förlust, som skulle tillskyndas hvarje fiskevattensägare, genom att han under några veckor till-sammans med andra aflönade eller på annat sätt godgjorde ett par pålitliga personer, som skulle tillse att ingen fiskade olofligt, ej ens med en tusendedel kunde jämföras med den förlust, som drabbar hvarje fiskare, ifall några sådana tillsyningsmän finnas, ty då vore ju förhållandena icke ett grand bättre än förut, det måtte ni väl förstå. — Sist och slutligen vill jag uppmana eder att fiska, men fiska med förstånd, så att fisken kan förökas samt slutar med att gifva eder följande välmenta råd: *Ni måste så, om ni vill skörda.*